

ки, да изпратя последната си милостъ къмъ васъ —
цѣлувкитѣ си?» . . .

Той неможа да продължи. Заплака. Казваше се
Стою Петровъ. Бѣше родомъ отъ Лозенъ-градъ.
Растъ имаше възнисъкъ, съ бѣло лице, вежди и очи
— черни, мустаци — кестеневи. На около 30-32 г. възраст.

Така прѣкарѣхме деня. Слънцето клонѣше на за-
хождане. Освѣтляваше тукъ-тамъ издигнатитѣ баир-
чета изъ край Дунавската равнина. Зеленитѣ постѣви
се нѣкакъ гордо люлѣяха отъ хладния вѣтрецъ. Тукъ
— тамъ се издигаха сѣнчасти дървета. Птичкитѣ прѣ-
хвъркаха отъ клонче на клонче, като пѣяха своитѣ
надвечерни пѣсни. Картината бѣше очарователна. Рѣ-
шихме да направимъ разходка, да се нагълтаме съ оня
свежъ въздухъ, който дава сила на живота. Интерес-
на тишина владѣеше. Мечтитѣ лѣтѣха една слѣдъ
друга. Съ въздишки отъ радостъ и скърбъ испратихме
дневното свѣтило. Душитѣ ни се пълнѣха съ любовъ
отъ природата. О, не! Никога вече не съмъ виждалъ
е усѣщалъ такава поезия въ душата си. Какво щас-
тие, да бихъ могълъ да направя това! Бихъ се под-
младилъ на 20 години.

Дружината се бѣ раздвижила. Прѣскачванията
се захванаха. Най-легко прѣскачаше Христо, най-мла-
дия отъ насъ, на 17 год. възраст. За награда му
опрѣдѣлихме да изпие първага чаша вино при вече-
рята. Слѣдъ малко, когато слънцето се бѣше изгуби-
ло отъ нашитѣ очи, играта се прѣкрати. Насѣдохме
на зелената морава подъ нашето кичесто дърво. Ве-
черята не бѣше още готова. Трѣбваше да я дочека-
ме съ пѣсни. Пръвъ бай Стою се провикна, а слѣдъ
него и азъ съ пѣсенъта: »Я се спри, славей, орло-
злати« когато казахъ: *„надъ ѝрка съмъ владѣ-
ла,“* Стою скочи растревоженъ на крака, па извика
съ силенъ гласъ: *»Да живѣе България!«* *»Урааа«* . . .
нададе дружината. *„Владѣли сме и тия дяволи ѝрци-
тъ и пакъ ще ги владѣемъ,“* самодоволно каза бай
Стою. Слѣдъ много такива прѣдадохме се на съня.